

Jiří Klobouk

KDO STOUPÁ DO SCHODŮ

Jiří Klobouk

KDO STOUPÁ DO SCHODŮ

2012

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© *Jiří Klobouk, 2012*

© *Carpe diem, 2012*

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic

ISBN 978-80-87195-36-9

Jolaně a Michalovi

Kdo stoupá do schodů

Jo, chlapče, řeknu ti,
život pro mne nebyl křišťálovým
schodištěm.

Byly na něm hřebíky
a třísky
a vyrvaná prkna
a místa bez koberce holá.

Ale vždycky
jsem šla dál
a stoupala do mezipater
a obcházela kolem rohů
a někdy šla potmě
když světlo nebylo.

Proto se, chlapče, nevracej,
nezůstávej sedět na schodech,
i když ti jít vzhůru připadá moc
těžké.

Už neklesej –
vždyť já jdu dál, mé dítě,
stoupám výš
a život pro mne nebyl
křišťálovým schodištěm.

Langston Hughes

1

Nevím, jak dalece vás to bude zajímat, ale nastal čas, abych káp božskou, co mě přivedlo k tomu, že jsem málem spáchal sebevraždu. Naštěstí, jak v kapitole osmnáctý s úlevou zjistíte, Bublina mě z toho srabu vysekal. Suma sumárum, měl jsem děsnou kliku. A právě tohle je můj pokus hodit na papír, co mě více méně přivedlo do cvokárny. Nic falešného. Všechno jako na dlani. Jmenuju se Adolf Vincík, ale když zalistujete v nějaký encyklopedii, houby tam o mě najdete. Nic, že bych se něčím proslavil a tak dále. Ani ubohoučkej odstaveček. O fotografii, na který zírám přímo do objektivu, ani nemluvě. Takže kdo čte tyhle řádky a nevychází z údivu, protože nevěří tomu, co se dozvídá, a začne mu vrtat hlavou, kdo vlastně je tenhle lunatik, má to marný. Musí se smířit s tím, že NEJSEM ŽÁDNÁ CELEBRITA. Moh bych jmenovat pár lidí, který celebrity jsou, ale ty určitě znáte taky. A kromě toho stejně tíhnu víc k filmu než k literatuře. Taková RAPSODIE V MODRÝM mě naprosto odrovnala. Šel jsem na to do biografu dvanáctkrát. Jenže Gershwin se narodí jenom jeden. Kdežto Vincíků je v týchle republice nejmíň sto padesát tisíc. A po světě nás, identických hotentotů, určitě běhá další milión. I když fakt je, že se každěj jmenujem nějak jinak. A když už jsme u filmu, doporučoval bych, abyste si tenhle materiál představovali, jako že se odehrává na plátně. To by byl od vás ten NEJPROZÍRAVĚJŠÍ PŘÍSTUP. Zkrátka, vnímejte to celý jako nějakou filmovou grotesku. Určitě se potrháte smíchy. A ještě něco důležitýho. Tohle

všechno se stalo v roce 1951. To mi bylo rovněž sedmnáct. Kdybyste i vy byli v tom, o čem tady mluvím, nějak namočený, myslím jako OPRAVDOVÍ KOMOUŠI, je mi líto. Zrovna když jste si libovali, že jste hezky v závětrí, tak se zjevím s tímhle pitomým plkáním. Jako nějakéj potentočkovanej Kristus. Řeknu vám proč. To aby se na vás nikdy nezapomnělo.

Ale nejdřív něco o tom, jak TEHDY vypadal můj všední den. Když jsem se ráno probudil, dost záleželo na tom, kolik bylo hodin. Kupříkladu kdykoli jsem zjistil, že je osm pryč a do Státního reálného gymnázia Květoslava Havelky bych se dostavil pozdě, i kdybych měl na zádech křídla splepený voskem á la Ikaros a vzlétl, začaly se dít věci, jako bych byl v tranzu. Nohy mě nesou přes náměstí Míru. Tam býval, dokud ho neznárodnili, Obermajerův obchod se smíšeným zbožím. Dále si to šinu kolem kostela svatého Cyrila a Metoděje. Do něho zase skoro nikdo nechodí, poněvadž se všichni bojejí, aby nedostali vyhazov z práce. Ještě zahnu dvakrát za roh a ocitnu se na peroně uhradského nádraží. Lokálka na trati Uhrad-Starý Město-Česká-Třebová-Praha-Paříž-Londýn už čeká připravená k odjezdu na první a v podstatě jediný koleji. Netrvá dlouho, vagony sebou škubnou, v dřevěném obložení zaprašití a – – sbohem rodná hroudě!

Celkem nedávno, v rozhlasový přednášce až z Brna, káp jeden veleznámej doktor psychoanalýzy konečně božskou. Prej podle nejnovějšího vědeckýho výzkumu se drkotá nemalej počet cestujících vlakem proto, že jedině v zšeřelým kupé můžou uplatnit svou zvláštní schopnost – vycucat si z prstu imaginární postavu, se kterou pak rozprávaj nekonečnou debatu.

Není divu, že takový klábosení kupříkladu s Robinsonem Crusoem nebo Rychlonožkou z Foglarova kreslenýho seriálu o Rychlejšech šípech je zejména mezi

mládeží značně rozšířeným zvykem. Ona totiž veškerá snaha domluvit se s lidma, který denodenně potkáváme na ulici, je kolikrát stejně marná, jako házet hrách na zeď. Nebo jako se pokoušet o vysušení Indického oceánu. Kromě toho by nemalej počet mejch dobřejch známějch nejraděj od rána do večera hrál na bicí nebo jiný hudební nástroj v nějakým tanečním orchestru. A pokud občas dávaj najevo, že se hodlaj vbrzku oženit, pak především proto, aby utrápený rodiče přivedli na jiný myšlenky. A tak jim pozvedli mizernou náladu.

Naposled jsem se úvahami na vážnou známost zabýval před dvěma lety uprostřed první řady sálu uhradského kina Oko. Už dlouho mě nic tak neomráčilo jako Jean Simmonsová. To když se DOSLOVA ZJEVILA na plátně při promítání filmu Velký naděje. Od prvního okamžiku mi bylo naprosto jasný, že jsem v celým svým dosavadním životě neviděl tak fascinující filmovou hvězdu. Mohla bejt stejně stará jako já. Oči měla jak trnky. A ve tvářích sympatický dolíčky. Když vznešeně našlapovala s rozžatým svícnem ponurými chodbami toho strašidelnýho zámku a nebojácně se usmívala, měla mě už dokonale omotanýho kolem malíčku. K tomu se přiznám bez mučení.

Tahle moje schopnost vycucat si někoho z palce se datuje zřejmě od mejch kojeneckejch let. Prozatím největší sláva nastala jednoho dne, kdy jsem si ve vlaku cestou na prázdniny do Bojkovic vymyslel staršího bratra Bublinu. To bylo někdy v roce devatenáct set čtyřicet tři. Jak čas běžel, slušná řádka ke všemu ochotnejch pubertáků uvěřila v jeho existenci. Ačkoli ve skutečnosti nemám ani švidravou sestru. Pochopitelně korunu tomu všemu nasadila Liba Sobotková z oktávy C. Sotva se o Bublinovi dozvěděla, začala se vážně obírat myšlenkou, že by se s ním při nejbližší příležitosti zasnoubila.

Jediná dvojice široko daleko, která nemá sebemenší potuchy, že nějakýho bratra mám, jsou jeho rodiče. Asi by se divili, kdybych jim zčistajasna začal líčit, kdy a kde se narodil. Nebo že má mateřský znamínko za levým uchem. A jiný, mnohem závažnější věci. Kupříkladu proč Bublina vloni kolem Vánoc utek z domu do Beskyd. Poněvadž mu čím dál víc vadilo, že nikdo z naší rodiny nebojoval proti nacistům. A dnes, šest roků po válce, místo abychom bolšounům ukázali, zač je toho loket, máme očividnou tendenci držet hubu a krok. To jenom aby nám dali svatej pokoj.

Kromě imaginárních postav á la můj senzační bratr Bublina existují na tomto světě lidi, který jsou naprosto reálný. Do této kategorie patří bezesporu Vlastimil Pytlouš. Vím to z vlastní zkušenosti. Seznámili jsme se letos na jaře. Konkrétně dvacátýho osmýho března. Sotva vystrčím hlavu z okna jedoucího vlaku, ozve se za mými zády významný zakašlání. Následuje otázka, která není zrovna nejoriginálnější: „Kampak máš asi tak namířeno, rozmilý mlékobrádku?“

Kdo nevěří, ať tam běží. K odpovědi se mi nabízely celkem tři možnosti. Za prvé, že mám namířeno za Bublina do Beskyd. Pracuje tam v hlubokejch lesích jako dřevorubec. Nebo že si to hasím do Londýna, abych omrk, jak tam Jean Simmonsová natáčí svůj nejnovější film. Nakonec řeknu po pravdě: „Jedu navštívit doktora Arnošta Všetečku.“

Jenže místo abych si pomoh, upadnu z bláta do louže. Pytlouš si odkašlal podruhé. Hrozně ho to všechno zajímalo. „Kdo je doktor Arnošt Všetečka?“ vyzvídal. „A kde žije? Pokud ho už dávno neranila mrtvice. Že, mlékobrádku?“ A tak dále, a tak dále. Fakt je, že měl otázky, jako by mu něco z velký výšky spadlo na hlavu.

Kvůli rachotu do sebe narážejících vagonů musím notně zvýšit hlas. „Doktor Arnošt Všetečka je výbornej